

Donderdag, 8 maart 1951.

Wederkerende heer,

Het was voor mij een zeer verheugend bericht van u persoonlijk te mogen vernemen dat de afgevaardigde bereid is tot een medewerking toezeggt voor een revisie van de affaire-Camberra en de eventuele, maar toch niet geheel onwaarschijnlijke volledige rehabilitatie. Van de Lyon had ik reeds het een en ander gehoord i. v. m. ~~met~~ een zeer groepsprezende medewerking.

Allereerst moet mij deze opmerking van het hart. In kwesties van juridisch strafrechtelijke aangelegenheden is men in het algemeen gaarne geneigd zich te verliezen in details met alle braden gevolgen van dien. De kern van de zaak, de quintessens, wordt of verloren over het hoofd gezien of door belanghebbenden ongewillig reüneden. Dit heb ik tot mijn schade in het verleden moeten ervaren.

Persoonlijk heb ik mij daarvan ook altijd op dit standpunt gesteld: de beschuldigingen, zwaar in de tenbetsellegging komen niet overeen met de werkelijkheid en het is voor geen enkele objectieve raad, maar ook tenoverste mogelijk, het wettelijke en overtuigende bewijs te leveren.

Mij hebben ons wel schuldig gemaakt aan een krijgsrechtelijk verloop, maar dit heeft absoluut niets te maken met de tenbetsellegging. Nochtans heeft men ons ten schuldbank gevoerd en d. m. v. perfide chicanes en quasi-juristisch het zogenaamde „bewijs“ geleverd.

Onze „rechten“ hebben zich door menselijke, maar minder edele gevoelens laten leiden, iets wat in die dagen heel gewoon was. Maar het recht hebben zij niet gedaan, slechts opportuniteit, het beginsel wat zij zo requireeren in de Russische rechtszaken ons met alle macht tegenoverstellen.

Is het u wel eens opgevallen, dat er geen eenvoudiger vorm van beschuldiging bestaat dan juist die veel gewilde samenspanning, om bepaalde figuren te

elimineeren. In de Balban landen is het scheut en inslag.

Vol de krijgsraad moet begrepen hebben, dat wij niet naar Java konden vliegen, nog afkwamen van de technische onmogelijkheid. Zij vragen ons slechts als antagonisten van „heilige huisjes“, als ongewilde „postkantiers“ in een brief van incompetentie, corruptie en smerige leugent.

Ik kan me niet herinneren ooit beweerd te hebben of zelfs vermoed, dat een krantenbericht ons beschuldigd zou hebben van sabotage aan boord van een oorlogschip in open zee. Bunkelij is dit de mening van Burch, maar ik deel die mening geenrins. Of het voorval aan boord van de jager nu incidenteel dan wel met voorbedachte rade is geschied, zal wel voor een tijd duister blijven, temerij de Marine autoriteiten hun medewerking willen verlenen, hetgeen ik heel betwijfel en niet zonder reden. Het mecht ik dat de Marine niet weet te handelen, zoets als de gestapo, maar op het moment van „sabotage“ (ook weer zo'n term) waren wij reuich, behalve brief en die dan ook prompt werd gestraft, maar volkomen onrechtvaardig, daar hij noch Burch en ik begrepen wat er was gebeurd.

Ik begreep ik dat ons niet viel gredt te wachten rond in Colombo. De heren handelden niet en zonder enige scrupules.

Men, mijn meisje in Australië (trans in een blootje) was niet op de hoogte van hetgeen er gebeuren ging. Ook zij is geschadund en ondersraagd door de Australische recherche. Deze belentenis deed zij mij toen ik reeds bang in India zat. op gestoken. Wie het bericht aan „The Sun“ heeft doorgegeven en wanneer is mij evenmin bekend, maar het Nederlandse hoofd kwartier ontrent het verhaal toch?

Hoogachtend,

Helder

Buitenzorg 12.36
September